

ΓΛΥΚΟ

ΧΑΡΑΜΑ

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ

Δ. ΧΑΛΙΑΣΟΥ. 'Ο Παλαιστής της ζωής.

Α. ΠΟΥΛΟΥ 'Ο μικρός 'Ιάκωβος (ποίημα διασκευή).

Α. Σ. 'Η αγάπη της αδελφής (Μετάφρασις)

Ι. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ταξιδεύοντας «Μπουένος Άϊρες»

Κ. ΚΥΝΗΓΑΛΑΚΗ. Τώρα πού φεύγει τὸ καλοκαίρι.

Γ. Ν. Πρώτοι Ἕλληνες.

Α. ΠΟΥΛΟΥ Νοσταλγία (Ποίημα)

ΛΑΪΤ. 'Ο Ληστής (Εἶθιμο ἀπρόοπτο)

Τ. ΚΑΜΙΝΑΡΗ. Τραυματίας Βιολίστας (Ποίημα)

Δ. Τ. Ἐξανθηματικός τύφος.

Τ. ΚΑΜΙΝΑΡΗ. Ἡ Ζωή (ποίημα).

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Μαθητικὴ κίνησις, Νέα, βιβλία, Λογοτεχνικὰ ζητήματα καὶ Σελίδα τοῦ Πνεύματος.

ΤΟ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. ΒΛ. ΧΑΛΙΔΗΣΟΣ	ΕΤΟΣ Αον Φύλλον 2ον	ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ 20α Τηλέφ. 43.565
ΣΥΝΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΓΕΩΡΓ. Γ. ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΟΣ	Συνδρομοί Ετησία 34000 Εξαμ. 17000	Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται Τιμὴ φύλλου Δρχ. 1500

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Αγαπητοί μας φίλοι,

Σας ευχαριστούμε από όλη μας την καρδιά, για την τόσο θερμή υποδοχή που μας κάνατε. Την υποχρέωσι αυτή που μας δημιουργήσατε με την υποδοχή σας θα φροντίζομε πάντα να την εκπληρώνομε κάνοντας το περιοδικό μας κάθε μέρα και καλλίτερο.

Μονάχα σας θέλομε πάντα βοηθούς για να μπορέσωμε να κάνωμε το «Γλυκοχάραμά μας» αγνώριστο. Μ' αυτή την ευκαιρία σας υπενθυμίζομε ότι δεχόμεσθε ότι δήποτε συνεργασία: Ποιήματα, Πεζογραφήματα, Λογοτεχνιματα, Ιστορίες, Λαογραφικές μελέτες Πνευματικές ασκήσεις κ.τ.λ.

Τις συνεργασίες Σας μπορείτε να μας τις στέλνετε στα γραφεία μας ἢ να πέρνιετε και οι ίδιοι όποτε και θα γνωρίζομαστε κιόλας κάθε μέρα εκτός από Κυριακή 4-5 μ. μ.

Σας σφίγγομε φιλικά τὰ χέρια

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ο ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είναι αλήθεια, πώς ἡ ζωή μᾶς κρύβει τόσες πολλές ιστορίες, που ούτε μπορεί ποτέ να τις συλλάβῃ ὁ ὕς μας, Π. χ ποιός μπορεί να φανταστῇ τὸ φτωχὸ φοιτητῆ, που ἔμενε στῆ σοφίτα, μεγάλο ἐπιστήμονα; Ἡ ποιός ἀκόμη μπορεί να μᾶς πῆ, πὼς ὁ καταδικος δὲν ὑπῆρξεν δικηγόρος, που κατῆ τῆσε κοινός πλαστογράφος; Ἀλήθεια, θλιβερό τὸ κατάντημά του. Πόσο τὸν κακολογοῦμε ὄλοι!

Κι' ὅμως εἶναι στιγμές, που βλέπεισά στα μάτια του δάκρυα· τότε πῆγαινε κοντά του, ρώτησέ τον κι' ἄφησέ τον ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, ὅ' ἀκούσης μιὰ ιστορία τέτοια για τὸ κατάντημά του, που και σὺ ὅ' ἀφήσης τὰ δάκρυά σου να τρέξουν ποτάμι μαζί με τὰ δικά του. Ἀκόμη μπορεί να σᾶς πῆ, πὼς ἔχει κι' ἕναν ἀδελφὸ ἢ φίλο του, που σήμερα εἶνε ἕνας μεγάλος ἐπιστήμων ἢ ἕνα ἀπὸ τὰ σημανίοντα πρόσωπα τῆς χώρας. Εἶχε τύχη αὐτός, θὰ σᾶς πῆ, πάλαι-ψε στῆ ζωῇ κι' ἐνίκησε, ἂν και ὁπέφερε πολλά.

Ἀπ' τὴν παιδικὴ του ἀκόμη ζωῇ, ἢ περιπέτειες δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν.

Μάλιστα. Αὐτός ὁ τύπος εἶναι, που θὰ μᾶς ἀπασχολῆσῃ σήμερα, ὁ παλαιστής τῆς ζωῆς.

Μικρὸ παιδάκι ἀκόμη, δοκίμασε μόνο τὰ χὰδια τῶν σκελετωμένων χεριῶν τῆς μητερούλας του, ἀπ' τὸ ξενόπλεμα, για να τὸν θρέψῃ. Κατέναν ἄλλο δὲν ἔχει στῆ ζωῇ. Τὰ

τρυφερά του χερὰκια δὲν ἔπιασαν ποτέ ἕνα τόσο δά παιγνιδάκι. Τ' ἄλλα παιδιὰ τὸν ἀπόφευγαν, Τί, ποτε ἄλλο δὲν δρόσισε τὸ τρυφερό μπουμπουκάκι αὐτό, ἐκτός ἀπ' τὴ φτωχὴ του μανοῦλα.

Στὰ χερὰκια του δὲν ἀκούμπησε γλοκὸ ἄλλο, ἀπὸ τις λίγες καρτελίτσες που κάποτε ἐπιβάρυναν τὸν προῦπολογισμό τῆς ἡμανοῦλας του, για να τοῦ ἀγοράσῃ.

Ὅλη του ἡ παιδικὴ ζωῇ εἶνε ἕνα δράμα. Καὶ τώρα πιά που μεγάλωσε ἄλλες περιπέτειες τὸν βρῆκαν. Ἀρρώστειες καὶ τόσα ἄλλα. Καὶ ὅμως δὲν κάθησε με τὰ χέρια σταυρωμένα. Νᾶτος, κλείνει τὴν τσάντα με τὰ βιβλία και παίρνει τὸ κοφίνι με τὰ σταφύλια. Τὸν βλέπετε στῆ γωνιά τοῦ πεζοδρομίου. Εἶναι ἰσχνός, ἄλλὰ τὰ μάτια του πετᾶνε φωτιές. Εἶναι μικρός κι' ἀδύνατος κι' ὅμως ἔχει δύναμη Ἡρακλῆ, γιατί παλεύει με τὸ δυνατότερο πρᾶγμα: τὴ ζωῇ. Καὶ νικάει.

Στὸ πρόσωπό του διακρίνεις τὴν πάλη ὄλης τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς κατάρκτησιν τῆς ζωῆς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, που ὁ Προμηθεὺς ἐδώρησε σ' αὐτὴν τὴν φωτιά· και ἐδοκίμασε τις πρώτες δυνάμεις τοῦ λογικοῦ και ἐπέταξε ὁ ἀνθρωπος με τις φτεροῦδες, που μόλις ἔχουν βγεῖ και ρίχτηκε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μέχρι οἴμερα, κατακτώντας ὄλοένα περισσότερον ἔδαφος και κατορθώνοντας κάθε μέρα περισσότερα.

Ἀλλά ἡ κοινωμία ὀλόκληρη, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποῦ γίνεται μάρτυρας γι' αὐτήν, ποῦ ὅλη του ἡ ζωὴ εἶναι μὰ τιτανομαχία πρὸς κάθε εἶδος στοιχεῖα, ἔχει ὑποχρέωση νὰ τὸν ἐνισχύσῃ.

Κοιτᾶχτε, ὅπου τὸν δῆτε πῶς κινδυνεύει νὰ γονατίσῃ, δώστε του τὸ χέρι σας.

Μ' αὐτὴ σας τὴ χειρονομία, δίνετε μιὰ μεγάλη βοήθεια σ' ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Στὴ γειτονιά σας, στὸ μικροῦλι, ποῦ τόσο ὑποφέρει δώστε του ἕνα παιχιδάκι κι' ἕνα κομματάκι ψωμί.

Τὸ μικρὸ ἀσθενῆ, ποῦ κοντεύει νὰ μπῆ στὸ σανατόριο, πρὸς Θεοῦ μὴ τὸν ἀφίνετε· εἶνε ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας νὰ μᾶς τὸν πάρῃ ὁ μαθρὸς κβαλάρης, πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουμε.

Στὶς εὐγενικὲς κυρίες ποῦ θὰ σὰς κτυπήσουν τὴν πόρτα γιὰ νὰ

ζητήσουν τὴν βοήθειά σας δώστε ὅσα πιὸ πολὺ ἀπὸ εἶναι.

Ἀπὸ τὸ νέο ποῦ θὰ δῆτε στὸ πεζοδρόμιο νὰ διαλαλῇ τὸ πρᾶγμα τὰ του ἀγοράστε κάτι. Καὶ προπάντως κοντὰ σας στὸ σχολεῖο, κοιτᾶχτε μὴν ἀφίσετε κανέναν νὰ καταντίσῃ κατάδικος, γιὰτὶ θὰ εἴστε τότε καὶ σεῖς συνένοχοι. Σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες στιγμὲς εἶναι ἔθνικὸν καθήκον ἡ κοινωμικὴ ἀλληλεγγύη.

Καθῆκον καθένος, ποῦ θέλει νὰ εἶναι πραγματικὸς Ἕλληνας. Διότι μόνον ὅταν κάθε Ἕλληνας ἐκπληρώσῃ αὐτὴν τὴν ὑποχρέωση πρὸς τὸν πλησίον του, θὰ μπορεῖ τὸ Ἕλληνικὸν Ἔθνος νὰ ἐπικαλεῖται τὰς μορφὰς τῶν ἐκλιπόντων ἡρώων, ποῦ θυσιάστηκαν γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδος μας.

Πειραιεύς, 15 Ὀκτωβρίου 1943

ΔΗΜ. ΧΑΛΙΑΣΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἦταν μικρὸ τὸ καλιβόσπιτο παληὰ ἀπ' τὰ χρόνια φαινόταν ἡ [θωριά του] μὰ πλέρια θαυμαστὸ καὶ καθαρὸ, τὸ κάθε τι ἦταν μέσα στὴν καρδιά [του].

Μαυροντυμέν' ἡ νύχτα ἦταν, σκοτεινή, ὁ ἄνεμος τρεμόσβυνε τὸ φῶς τοῦ [καντηλιοῦ,] μὲς τὴν καλύβα μιὰ μητέρα, κεῖ [πovεῖ] μόνη δίπλα στὸ στρῶμα τοῦ ἄρρω [στου τῆς παιδιοῦ].

Ἦταν ἕνα μικρὸ ἰσχνὸ ἀγοράκι, ποῦ τὰ λαμπρά του μάτια εἶχαν [σβύση,] τοῦ καρβουνιάρη ἦτανε παιδάκι, τὸ δύστυχο. Γιὰ λίγο θε' νὰ ζήσῃ.

Τὰ δάκρυά της τρέχουνε ἄφθονα, [ἀλμυρά]

κι' ἐνῶ ἡ δύστυχη σιγά, τὴν προ- [σευχὴ τῆς λέει,

κοιτάει μὲ τὰ μάτια τῆς ποῦ εἶναι [θολερά,

τὸ σπλάχνο τῆς καὶ ἔπειτα ἡ πο- [νεμένη κλαίει...]

Ἔχανε πιά αὐτὸ ποῦ ἀγαποῦσε, μὰ πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς ὄλ' ἡ ἀγάπη τῆς σ' αὐτὸ ξεσποῦσε, ἀπ' τὴν θλιμμένη μητρικὴ ψυχὴ τῆς.

Καὶ νᾶτην τώρα ἔχει γονατίσει ἀλλὰ ματαιῶς τὸν Θεὸν παρακαλεῖ ζωὴ εἰς τὸ παιδί τῆς νὰ χαρίζεται, καὶ τὴν ψυχὴ τὴν ἰδική της νὰ κα- [λεῖ.

Καὶ πέρνει τὴν ἀπάντησι ἀπ' τὸ [μονάκριβό της,

λόγια σκληρὰ ποῦ τὴν πονοῦν ἀπ' [τὸ σιγὰ τῆς λέει.

--Μητέρα μου οἱ ἄγγελοι μοῦ γνέ- [φουν, μοῦ γελοῦν, νομίζω ἡ ψυχούλα μου κοντὰ τους [τώρα πλέει.

--Μάνα τ' ἀκοῦς; Δὲν σὲ θωρῶ, εἶμαι στεγνός, πολὺ διψῶ, δώσε νὰ πιῶ λίγο νερό,

Ἔχω χαρά. Πιά δὲν πονῶ. Σὺ κορμη τρέμ' ἡ δύστυχη καὶ [πovεμένη μάννα,

ἐνῶ στὸ μελλοθάνατο δίνει νὰ πιῇ [νερό,

πόσο ἀλήθεια θάθελε νὰ ταξιόψ' [ἀντάμα,

μὲ τὸ παιδί τῆς ποῦ θὰ εἶν' σὲ λίγο [πιά νεκρό.

Εὐγενικά καὶ τρέμοντας ἡ δόλια [ἐκρατοῦσε

τὴν κούπα εἰς τὰ χεῖλη του τὰ ἄ- [σπρα, τὰ στεγνά,

ἐνῶ ἐτοῦτο γέλασε καὶ τὴν εὐχα- [ριστοῦσε,

σαν τρεῖς γουλιές ἐλάβαινε νὰ [δροσιοσθῇ, ξανά.

--Πὲς στὸν πατέρα σὰ θάρρη ἀπ' [τὴν δουλειά,

εἶπα σ' αὐτὸν τὴν καληνύχτα. Μὴ [ξεχάσης,

γιὰτὶ ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ μιὰ σταλιά, μὰ καὶ σὺ μάνα μου πρέπει νὰ ξα- [ποστᾶσης.

Εἶδε σὲ λίγο ὅτι ἦταν πεθαμένο, εἶδε πῶς ὄλα εἶχανε γι' αὐτὸ πλέ- [ον τελειώση,

εἰς τὸ κρεββάτι εὐρισκόταν παγω- [μένο,

κι' ἀλλοίμονο. Ἡ μάννα του θε' νὰ [τὸ σαβανῶσῃ.

Ἡ πόρτα τῆς μικρῆς καλύβας εἶχε [ἀνοιχθῇ,

τοῦ καρβουνιάρη τὸ βαρὺ τὸ βῆμα [τῶρ' ἀκούσθη

κι' ὁ δεῦτερος ἀμίλητος μὲ δάκρυα [ἐλούσθη.

Γνώριζε πιά ὁ ἄμοιρος δι' ἡ λα- [μπρὴ τοῦ δᾶδα

τ' ἀγαπημένο του παιδί, εἶχε πλέ- [ον πεθάνει,

καὶ πέρνοντας μὲ τρέμοντα τὰ χέ- [ρια μιὰ λαμπάδα,

κοντὰ στὸ γιοῦ τοῦ πήγαινε τὴν [προσευχὴ νὰ κἀνῃ.

Τὰ χεῖλη του τρεμάμενα ἄφωνα [κινηθῆκαν,

φράσεις καὶ λέξεις σιγανὰ αὐτὸς [τώρα ψελλίζει,

σὲ λίγο ἡ γυναῖκα του καὶ τοῦτος [ἐνωθῆκαν

τὸ ζεῦγος ποῦ κτυπήθηκε, νὰ, τῶ- [ρα γονατίζει.

Μὲ λυγισμένες τὶς καρδιές ἀπ' τὴν [μεγάλῃ λύπη,

καὶ σ' ἕνα τόνο τῆς φωνῆς των τα- [πεινῶ,

ζητοῦν νὰ συναντήσουν αὐτὸν τῶ- [ρα ποῦ λείπει.

ὅταν κι' αὐτοὶ θε' νὰ βρεθοῦν [στὸν οὐρανό.

(Διασκευὴ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Γ. ΠΟΥΛΟΥ)

ΤΟ ΤΑΚΤΙΚΟ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ μικρὴ περπατοῦσε περίλυπα, ὅταν κόνιτὰ στὸ σαρὸ μὲ τὰ ξύλα, παρετήρησε ἕνα φρουρό. Ἄφησε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως καὶ ὤρμησε μπρὸς φωνάζοντας:

— Ζάν! Ζάν! Ἐοὺ εἶσαι;

— Πῶς! Ἐοὺ μικρὴ μου Νανέτ! ἐφώνησε περιχαρῆς ὁ Ζάν Τιμπώ. Τί εὐτυχισμένος πού εἶμαι, φώναξε πάλι κοί τὴν ἔσφιξε σιτὴν ἀγκαλιά του.

— ὦ! Ζάν! ὁ πατέρας πεθαίνει. Θέλει νὰ σὲ δῇ καὶ γι' αὐτὸ ἐγὼ βρίσκομαι αὐτῆ τῆ στιγμῇ ἐδῶ. Προσπλῶ νὰ πετύχω τὴν ἀδεία σου. Δυστυχῶς ὅμως ὁ λοχαγὸς σου μοῦ εἶπε ὅτι μόνον ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες θὰ μπορέσης νὰ ἔλθης.

— Θὰ ἔλθω, θὰ ἔλθω, ψιθύρισε ὁ στρατιώτης δακρυσμένος.

— Μὰ ὁ θάνατος δὲν περιμένει Ζάν, φώναξε μὲ ἀπελπισία ἡ μικρὴ. Ὁ πατέρας ψυχορραγοῦσε ὅταν ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ κραυγάζῃ: «Ζάν! Ζάν! παιδί μου! ποῦ εἶσαι; Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ σφίξω σιτὴν ἀγκαλιά μου πρὶν πεθάνω»; Νὰ ἤξερες, πῶς σφιγγόταν ἡ καρδιά μου, ἐνῶ τὸν ἀκούγα...

Τὰ δάκρυα τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ζάν διπλασιάστηκαν.

— Ἐλεγε ἔτσι; ἐφώνησε μ' ἀπὸ γνώση ὁ Ζάν; Νὰ μοῦ λὲς πῶς ὁ πατέρας πεθαίνει σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὸν δω γιὰ τελευταία φωνή;

— Μὰ γιατί; ἐφώνησε πάλι ἡ μικρὴ. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τρέξεις κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ πολὺ γρηγῆρα.

— Δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, Νανέτ. Τὸ καθῆκον εἶναι καθῆκον. Ἐνας φρουρὸς δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὴν θέσι του.

— Ἀκόμη κι' ὅταν ὁ πατέρας του πεθαίνει; συμπλήρωσεν ἡ Νανέτ. — ὦ, Ζάν! αὐτὸ εἶναι φρικτὸ! Δὲν εἶσαι γιός! Δὲν ἔχεις πατέρα! Εἶσαι ἕνας ἄκαρος καὶ καὶ ὡς γιός, ἐφώνησε μὲ παραφορὰ τῶρα ἡ μικρὴ.

— Ἐγώ; Κακὸς γιὸς ἐγώ; φώναξε μισότρελλος ὁ Τιμπώ. — ὦ, αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ! Τόσο τὸ χειρότερο! Ἄς γίνῃ δ, τι γίνεθ. Καὶ ἀφίνοντας τὸ ὄπλο του ἐκεῖ κοντὰ σὲνα δένδρο, ὤρμησε πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ.

— Ἐπὶ τέλους! ἔφυγε, μονολόγησε ἡ Νανέτ βγαζοντας ἕνα ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ἐ, δὲν πειράζει, θὰ φρουρήσω λοιπὸν ἐγὼ σιτὴν θέση του.

Ἀμέσως, λοιπὸν, γεμάτη περιφάνεια γιὰ τὴν ἰδέα της, ἄρχισε νὰ περπατᾷ μὲ τὸ ὄπλο, ὅπως εἶχε δεῖ νὰ κάνῃ ὁ ἀδελφός της.

Θὰ εἶχαν περάσει δυὸ λεπτά, ὅταν εἶδε νὰ ἔρχωνται πρὸς τὸ μέρος της ἕνας δεκανεὺς καὶ κάμποσοι στρατιῶτες.

— Τί κάνεις ἐσὺ ἐδῶ; ἐτραύλισε κατάπληκτος ὁ πρῶτος.

— Φρουρῶ σιτὴν θέση τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀπήντησε ἀφελέστατα ἡ Νανέτ.

— Μικρὴ, ἀπαιτῶ νὰ μοῦ δώσης ἀμέσως ἐξηγήσεις γιὰ τὴν παρουσία σου ἐδῶ, εἶπε ὕργισμένος ὁ δεκανεὺς.

— Ἄ! Εἶναι πολὺ ἀπλό, εἶπε πάλι ἡ συχα ἡ Νανέτ. Ὁ ἀδελφός μου ἔτρεξε νὰ δῇ τὸν πατέρα μου, πού πεθαίνει, νὰ ἐκεῖ κάτω σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι, πού βλέπετε. Ἴδου ὁ Ζάν ἐπιστρέφει. Θὰ σὰς πεί δ, τι κι' ἐγὼ καὶ θὰ δῆτε ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια.

Πράγματι ὁ Ζάν ἔτρεχε ἀσθμαίνοντας.

— Εἶμαι χαμένος, σκεφθηκε παρατηρώντας τὸν δεκανεὺ.

— Ἄθλιε! φώναξε ὁ δεκανεὺς (καὶ γυρνώντας πρὸς τοὺς στρατιώτας) Συλλάβετέ τον καὶ ἕνας ἀπὸ σὰς ἄς πάρῃ τὴ θέση του.

Ἡ Νανέτ ἐκπληκτῆ παρατηροῦσε τὸν ἀδελφὸ τῆς ἀπαγομένο, χωρὶς νὰ φαντασθῇ τίς συνέπειες.

Ὅταν ἐγύρισε στὸ σπιτί της τὸ μοιραῖο εἶχε συντελεσθεῖ. Ὁ πατέρας της ἦτο νεκρός.

— Πτωχὲ ἄνθρωπε, ἔλεγε κλαίγοντας ἡ μητέρα τοῦ Ζάν. Εἶχες, τουλάχιστον τὴν παρηγοριά νὰ δῆς τὸν γιό, σου πρὶν πεθάνῃς.

Γεμάτη πόνου ἡ μικρὴ ἀφηγήθηκε σιτὴν μητέρα της μὲ πῶς τρόπο, ὁ Ζάν κατῴρθωσε νὰ πλῆθῃ, χωρὶς πάλι νὰ σκεφθῇ τί ποτε τὸ κακόν.

Τὸ κακὸ ἐξέσπασε τὸ βράδυ, σιτὴν ἀχὴ μὲ τὴν μορφή τῆς διαδόσεως, ἀλλὰ στὸ τέλος φεῦ μὲ τὴ μορφή τῆς βεβαιότητος.

Ὁ Δήμαρχος, ὅταν ἐβεβαιώθηκε, ἀνήγγειλε στὸ πλῆθος, ὅτι ὁ «συπολίτης Ζάν Τιμπώ θὰ ἐκτελεσθῇ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν».

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸν πόνο, τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀγωνία, πού κυρίεψε τίς δυὸ γυναῖκες—μητέρα κι' ἀδελφή—ὅταν ἔμαθαν τὴν τρομερὴ εἶδηση.

Ἡ χήρα ἦταν μισότρελλη ἀπ' τὸν πόνο καὶ ἡ Νανέτ ἐπανελάμβανε ὀλολύζοντας! «Αὐτὸ εἶνε δικό μου σφάλμα. Ἄχ, ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη, πού ἐπροξένησε ὄλο τὸ κακόν. Ἄς μὲ σκοιῶσουν σιτὴν θέση του. Τὸ ἀξίζω».

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ συχωριανοὶ δὲν εἶχον μείνει ἀδρανεῖς. Ὁ φη μέρους τοῦ χωριοῦ, συνέταξε μιὰ αἴτησιν χάριτος, πού ὑπεγράφη ὅπλο τοὺς προύχοντας καὶ στάληκε στὸν αὐτοκράτορα. Ὁ αὐτοκράτωρ ὅμως, δυστυχῶς, ἦταν ἀ-

νένδοτος.

— Πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσωμε γιὰ παραδειγματισμό, εἶπε.

Ἡ Νανέτ ξετρελλαμένη τότε, ἔτρεξε σ' ἕνα πάλιο ἀνάπηρο στρατιώτη, ὀνόματι Φιρμίνε, πού κι' αὐτὸς κατοικοῦσε στὸ χωριὸ Σαμπωβέρ. Ὁ Φιρμίνος εἶχε ἐπιτρέψει μ' ἕνα πόδι, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε ὁ εἶναι πολὺ ἀφωσιωμένος, σιτὴν Α.Μ., τὸν Νάπολέοντα τὸν αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων.

— Καλέ μου Φιρμίνε, εἶπε κλαίγοντας, τί πρέπει νὰ κάνωμε γιὰ νὰ πετύχωμε τὴ χάρη τοῦ ἀδελφοῦ μου;

— Χμ! ἀπάντησε διστακτικῶς, αὐτός, ἡ περίπτωση τοῦ ἀδελφοῦ σου εἶναι σοβαρὴ, πολὺ σοβαρὴ. Ἐνας φρουρὸς δὲν πρέπει ποτέ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ θέση του. Αὐτὸ τὸ ἤξερε καλὰ ὁ Ζάν.

— Ναι, τὸ ἤξερε, μὰ τὸ σφάλμα εἶναι δικό μου, εἶπε μὲ θέρμη ἡ Νανέτ. Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀκούσε, εἶπε ὁ Φιρμίνος. Ἐχω μιὰ ἰδέα. Αὐριο τὸ πρωὶ ὁ αὐτοκράτωρ θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ στρατεύματα, πού φεύγουν, ὡς τὸ μέτωπο. Ἐάν τότε κατορθώσης νὰ φθάσης κοντὰ του, ἴσως, λέγω πάντοτε ἴσως, κατορθώσης νὰ πετύχῃς περισσότερα, ἀπὸ τὴν αἴτησιν, πού κάναμε.

— Ἄχ, Φιρμίνε, νομίζεις πῶς θὰ μοῦ δώσῃ τὴ χάρι τοῦ Ζάν;

— Ἄ, δὲν ξέρω τίποτα γι' αὐτὸ. Μὰ θὰ πάμε κι' ἂν δώσῃ ὁ Θεός, τότε πιστεύω μποροῦμε νὰ ἐλπίζωμε. Θὰ σὲ περιμένω σίς ἑπτὰ τὸ πρωὶ.

— ὦ, νὰ εἶσαι βέβαιος, πῶς θὰ ἔλθω, εἶπε ἡ Νανέτ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὀρισμένη ὥρα, ἡ Νανέτ γεμάτη ἀγωνία, ἔφθανε στὸ σπιτάκι τοῦ γέρο-στρατιώτη. Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα τέταρτο πού φάνηκε σιτὴν Νανέτ αἰῶνας ὀλόκληρος, ὁ Φιρμίνος σταμάτησε

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΟΥΕΝΟΣ Α΄Υ΄ΡΕΣ
ΣΤΟ ΓΚΡΑΝ ΤΣΑΚΟ

ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Νά έπιτέλους πού φύγαμε για την Άργεντινή. Είκοσι μία μέρες θαλάσσης μάς χωρίζουν από τόν Μπουένος Α΄Υ΄ρες. Η άγρια κραυγή τής σειρήνας τού πλοίου μας, έκφράζει θαυμασίως, εάν όχι μέ τήν ισχυρήν έντασίν τής, τούλάχιστον μέ τόν πόνον τής, τόν είδος τού πόνου και τής βαρείας θλίψης τού δοκιμάζομεν κατά τήν στιγμήν τής μεγάλης άναχωρήσεως. Μόλις τά σχοινιά ξελύθησαν και τόν πλοίο κάνει τήν κίνησιν ν' άπομακρυνθή από τήν προκυμσία ένα άλλο αίσθημα συνοδεύει τόν πρώτο, αυτό—κι' είναι άνησυχιστικόν λιγάκι—τό νά ριψοκινδυνεύσης για τρείς εβδομάδες σ' αυτές τίσ σανίδες, άπ' όπου δέν θά ίδης τίποτε άλλο από τόν γαλάζιο θόλωμα και τίσ ύγρές άτελείωτες στρατές.

Πρέπει όμως νά παραδεχθώμε ότι κάθε ημέρα, από χρόνια τώρα, άλλοι έκτίθενται σ' αυτόν τόν κίνδυνον και ότι σχεδόν ποτέ δέν άκούει κανείς νά μιλουν για ναυάγιον. . . . Εάν συνέβαινε, θά ήτο άσφαλώς τής κακής τύχης. . . . Μά γιατί έπιτέλους έμείς; Τότε κυττάζομε τόν καπετάνιο, πέρνομε έμπιστοσύνη μέσα στο ύφος του

λέγοντας; «Εδω είναι»...

Και ή Νανέτ άφωνη, παρετήρησε στη μεγάλη πεδιάδα τού Σαμπωβέρ, τούς στρατιώτες τού αυτοκράτορος.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

τής ψυχρής δραστηριότητος, ρώτο με αυτούς πού έχουν ήδη κάνει τόν ταξίδι. Και μετ' όλιγον, αρκετά γρήγορα συνειθίζομεν μέσα σ' αυτό τόν σταθερόν κινητόν, μέσα σ' αυτήν τήν χορευτικήν ίσορροπίαν. Καθ' όσον προχωρούμε, τόν αίσθημα τής άσφαλείας αυξάνει. Γιάς περιποιήσεις τών υπηρετών τού δεχόμαστε τίσ πρώτες ήμέρες μέ ευγνωμοσύνη και σαν ένα προσωπικό δείγμα ένδιαφέροντος και συμπαθείας, τώρα τās άπαιτούμε σαν νά ήσαν ύποχρεωτικοί ή μάλλον τίσ άποφεύγομεν σαν κάτι περιττόν. Και μειδιᾷ κανείς άκούγοντας τούς άργεντινούς νά σᾶς λένε: «Τι είναι έν συντόμω ένα ταξίδι στην Άργεντινή, τόν όποϊον σείς οί άλλοι πού μένετε κλεισμένοι στα σπίτια, νομίζετε σαν ένα γεγονός άπαράμιλλον; Νά σᾶς πώ μέσα σέ μία συντροφιά πού σᾶς περιποιείται, σᾶς θωπεύει, σᾶς προσφέρει παγωμένα ποτά στόν Τροπικό και ζεστούς ζωμούς στή θάλασσα τού Βορρά; άρκεί νά πάρετε τὰ εϊσιτήριά σας και νά άποβιβασθήτε. Ξεκουραστήκατε είκοσι μία ήμέρες ξεχνώντας άναγκαστικώς τίσ έγνοιες σας, Πρέπει νά θεωρήσετε αυτό σαν μίαν ευχάριστησιν»..

Είμαστε σ' ένα βαπόρι γαλλικό, τής εταιρείας «Transatlantique» Μασσαλία—Νότιος Αμερική. Μείναμε πολύ ευχαριστημένοι μέσα σ' αυτό τόν πλοίο· καλή ύποδοχή τού άνωτέρου προσωπικού, πειθαρχικοί και πρόθυμοι ύπηρετές, καθαριό-

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ...

Μεγάλα σκοτεινά σύννεφα άπλώνονται στο γαλανό στερέωμα, για νά σκεπάσουν έτσι, για πολύ καιρό τόν λαμπερό δίσκο πού μέ τίσ θερμές άχτίδες τρυστάθηκε άκούσαστα σαν στοργικός πατέρας σέ τόσες ζωές!

Πόσα δύστυχα κορμιά λαβωμένα άπ' τίσ κοφτερές λεπίδες πού χεστά πλάγια τόν άρμα τού χει-

της και τάξις παντού. Ίδου σημαντικές συνθήκες για ένα μακρινόν θαλάσσιον ταξίδι δυστυχώς δέν είναι κανείς μόνος μέ τούς έπιβάτας τής έκλογής του. Υπάρχουν και άλλοι. Είς τήν γέφυραν πολλές πλούσιες οικογένειες Άργεντινές, κληρονόμοι μεγάλων περιουσιών μαζεμένων από τούς άποδημουίτας πατέρας ή πάππους ή ζωή τους είναι σήμερα μία μακρά άργία άσχολουμένη από ταξίδια στή Γαλλία, στο Παρίσι από περιόσεις μέ αυτοκίνητα στήν Ιταλία, στήν Ριβιέρα. . . . Θά περάσουν τόν χειμώνα στήν Άργεντινή από τόν Ιούλιον έως τόν Οκτώβριον, στο Μπουένος Α΄Υ΄ρες όπου ή κοσμική ζωή είναι τό κατακόρυφόν της. Θά έπωφεληθούν έξ αυτού διά νά κανονίσουν μερικές ύποθέσεις, ν' αγοράσουν ή νά πωλήσουν μερικά οικόπεδα.

Μία μητέρα συνοδεύεται από τρείς κόρες πού θέλουν νά ζήσουν στο Παρίσι, καθώς επίσης και εκείνη. Πηγαίνουν στο Μπουένος Α΄Υ΄ρες, κάνοντας φοβερές γκριμάτσες.

Θά παντρευτούν πριν τόν τέλος τού έτους.

(Ακολουθεί)

ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

(Αθήναις Ι. Ξενοπούλου)

μώνα δέν βρήκαν στο ζεστό άγκάλιασμα τών άχτίδων του τόν γιάτρεμα τού πόνου στίς πληγές τους!

Η φύση, ή περίφανη αυτή βασίλισσα πού μέ τόν θεσπέσιο άρωμα άφθονα χυμένο, στο πολύχρωμο, βασιλικό κουστούμι της, μάς μεθούσε τίσ αισθήσεις και μάς έφερνε τήν ευχάριστη εκείνη άναστάτωση μέσα μας, φαίνεται πώς θέλησε ν' άρχίση πάλι τόν έργο της, και άλλαζει τὰ άρχοντικά της στολίδια μέ τόν κιτρινασμένο φόρεμα τής δουλειάς.

Σταμάτησέ κείνο τόν περίφανο άνάσασμα πού κανε νά σκορπούν τόσες ευωδίες τριγύρω. Η αύρα και ό δροσερός μπάτης πού μάς χάιδευσαν άπαλά—άπαλα στίς ώρες τού πιό γλυκού ρεμβασμού βοηθώντας έτσι νά βγῆ από μέσα μας ότι πιό λεπτό κι' ευγενικό ύπάρχει, φεύγουν τώρα σαν νά κουράστηκαν σαν νά βαρέθηκαν κι' αφήνουν τόπο στο βροχιά και στο βουερό σορόκο. Τα δέντρα πετούν τὰ φύλλα πού τὰ στόλιζαν, τόσο καιρό, σαν άστοργες μάνες πού λίγο νά νοιώσουν πώς τὰ παιδιά τους μεγάλωσαν τὰ στέλνουν νά πλανηθούνε σέ κόσμους μακρινούς, μέσα σέ φωτιές και σέ κινδύνους, νά φτιάξουν τή ζωή τους αυτού.

Στό πρώτο φύσιμα τ' άνέμου φύλλα πού δεχτήκαν τὰ ίδια χάρδια άπ' τόν σιγανό άεράκι, πάνω στο ίδιο κλωνί βρίσκονταν τώρα κιτρινασμένα πεταγμένα δώ και κεί σκοπισμένα και σέ κάθε φύσημα στοβιλίζονται για νά πάνε σέ άλλο μέρος ως πού νά πατηθούν νά κομματιασθούν και νά φθάσουν εκεί άπ' όπου άρχίσανε. Σύμβολα κι' αυτά σ' ότι γίνεται μέσα στόν κόσμο τών συναισθημάτων μας. . . .

ΠΡΩΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Έγκαινιάζοντας την ιστορικό περιεχομένου αυτή στήλη, άρχίζουμε με την προέλευσι και την καταγωγή τών αρχαίων κατοίκων της Ελλάδος, φρονούντες δικαίως να μάθω πρώτα την καταγωγή τών αρχαίων προγόνων του, και έπειτα τά διάφορα συμβάντα και τις περιπέτειες της Έλληνικής φυλής.

Αί Έλληνικαί χώραι από την Εηνχιλιετηρία π.Χ. είχαν αναπτύξει αξιόλογον διά την έποχην εκείνην πολιτισμόν, κέντρα του ό-

Τό τρυφερό λουλουδάκι π' άνθιζε στην καρδιά μας, διάλεξε αυτό ν' άνοιξη τά πεταλάκια του μ' έλπίδα να μη τó φτάση και τού τό κάψη ή παγωνιά τού χειμώνα.

Ανώφελη προσπάθεια. Τώρα άφίνει κι' αυτό τά κιτρινιασμένα φυλλαράκια του να στροβιλισθούν σ' ένα πιό βαθύ και πιό ψυχρό χάος... τή λήθη.

Η πινηχτική άτμόσφαιρα κάνει την άνάσα να βγαίνει με κόπο.

Τό μελαγχολικό φόντο τ' ούρανοϋ τραβά βλέμματα, γεμάτα πλήξη και στενοχώρια κι' από παντού έχει φύγει ή χαρά που ήταν άπλωμένη έδω και λίγο καιρό.

Ο γέρο—χειμώνας, μάς κυιά άπ' τή ράχη τού βουνοϋ κι' είναι έτοιμος να μάς άφανίση πάλι. Άνοιξε τά χείλια του σ' ένα ψυχρό χαμόγελο δείχνοντας τά κοφτερά δόντια του, σά να θέλη να πη «Έθαρείτε πώς γέρασα είμαι πιό γερός άπ' άλλοτε»

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΚΥΝΗΓΑΛΑΚΗΣ

ποίου ήταν ή Κρήτη, ή Κύπρος, αί Κυκλάδες, ή Θεσσαλονίκη κ.τ.λ. Τους αρχαίους αυτούς προγόνους μας, οι όποιοι έδημιούργησαν τόν πολιτισμόν αυτόν ονομάζομεν Προέλληνας.

Ός άρχή δέ τού μεγαλειώδους πολιτισμοϋ τών Αρχαίων Έλλήνων θεωρούμε τó έτος 2.000 π.Χ. ότε σημειούται ή μεγάλη κίνησις της Ίνδοευρωπαϊκής φυλής (προγόνου της Έλληνικής).

Από ποϋ ξεκίνησαν οι Ίνδοευρωπαίοι δέν είναι γνωστόν, πάντως πιστεύεται από τó τύπο της κατοικίας, που είχαν (στίτι με ένα άνοιγμα, για να μη μπαίνει τό κρύο, και καμπυλωτή στέγη, για να φύγουν τά νερά), ότι θα κατοικοϋσαν σε χώρα παγερή και όγρη, και γι' αυτό πολλοί πιστεύουν, ότι ή χώρα αυτή ήταν τά παράλια της βαλτικής, ή και άλλους ή περιοχή της Κασπίας.

Κατά τά τέλη της Γης χιλιετηρίδος ό όγκος της Ίνδοευρωπαϊκής ή Αρίας φυλής, ήρχισε να διασπάζεται και σχηματισθείσαι όμάδες ήρχισαν την περιπλάνησίν των. Άλλαι εκ τών όποιών κατηυθύνθησαν πρós τó Ίράν και τó Τουρκεστάν, άλλαι δέ πρós την Πρόσθεν Ασίαν (Μιανναι—Χιτιτάι), οι όποιοι και κατέλαβον την Βαβυλώνα τó 1925 π.Χ.

Όμως ό μεγαλύτερος όγκος της φυλής κατέλαβε τά μέρη της Κεντρικής Εϋρώπης, σημαντικόν δέ τμήμα έξ αυτών προχώρησε νοτιώτερα και χωρίστηκε.

Τό μόν ένα τμήμα οι Πρωτολαίνοι κατηυθύνθησαν πρós την Ίταλικήν χερσόνησον (Δυτική πρωτοπορεία), τó δέ άλλο οι Άχαιοι (Α-

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ο ΛΗΣΤΗΣ

Νάιουν εκεί εις τό πανύψηλο βουνό,
που την κορφή του όλα χιόνι την σκεπάζει
μ' ήχο φλογέρας να ξυπνάω μακρινά,
τότε για τίποτα έμε δέν θα με νοιάζει.

Να με κοιιίζει τό τραγοϋδι τ' άηδονιοϋ
να με χαϊδεύει τ' απαλό άέρι.
που μυρωμένο θάοχετ' άπ' τά έλατα,
και την γλυκειά των μυρωδιά θα φέρη.

Νάχω τά φύλλα άπ' τά δένδρα στοϋμα μου
να πίν' άπ' τό νερό τό κρυσταλλένιο,
που αναβλύζει άπ' εκείνην την πηγή,
έχοντας χρομα άσημένιο.

Νάχω για σύντροφο τόν μύρμηγκα,
και να μιλω με τά τσακάλια.
"Αν αυτιά γίνονταν θα κύλαγ' ή ζωή,
ήρεμ' ευτυχισμέν' αγάλια.

ΠΟΣΤΟΛΟΣ Γ. ΠΟΥΛΟΣ

νατολική πρωτοπορεία), προχώρησε και κατέλαβε την Θεσσαλική πεδιάδα, άπ' όπου έπειτα προχώρησαν και κατέλαβαν την κοιλάδα του Πηνειοϋ, άφου άπώθησαν τους κατοικοϋντας εκεί Πελασγούς, εις τά όρεινά μέρη.

Έξακολουθώντας έπειτα την πορεία τους έφθασαν και στην Πελοπόννησον, άφου άφησαν στο περσμά τους έρείπια.

Γ. Ν.

Προχθές τó βράδυ έπειδή ήταν ή γιορτή του Μανώλη—παληοϋ φίλου, μαζευτήκαμε όλη ή παρέα στη ταβέρνα της γειτονιάς και κάναμε μιá γενναία θυσία στον Βάκχο. Έπειτα όταν πιά ήταν ή ώρα για να κλείση τό μαγαζι και αναγκασθήκαμε να έγκαταλείψουμε τό βωμό της θυσίας, έφαρμόσαντες τό ρητό του Εϋαγγελίου «Άλλήλων τά βάρη βαστάζετε» και έπειτα από πολλές περιπέτειες, με τά δένδρα της γειτονιάς, μ' άφισάν και μένα οι λιγώτερο μεθυσμένοι φίλοι μου στην πόρτα του σπιτιοϋ μου. Άλλ' έγω, όπως ήμουνα ζαλισμένος από τά θυμάματα τών θυσιασθέντων έέχασα την έξώπορτα μισανοιχτή, και έπειδή είχα άνάψει όλόκληρος άνοιξα και τά παράθυρα, έπειτα δέ άφου άνοιξα τό ραδιόφωνο για να άπολαύσω λίγη μουσική, έπεσα όπως ήμουνα με τά ροϋχα στο κρεβάτι, άπ' όπου δέν άργησε να με πάρη στην άγκαλιά του ό Μορφέας.

Τέλος κατά τις πρώινές ώρες ήλθα λίγο στον έαυτο μου και άφου είδα σε τί χάλια βρισκόμουνα σηκώθηκα και πήγα στο μπάνιο για να συνέλθω κάπως, έγύρισα στο δωμάτιό μου, όταν ξάφνου μιá έπιτακτική φωνή με διατάσσει: Ψηλά τά χέρια!

Η ματιά μου γεμάτη τρόμο έπεσε στ' άνοιχτά παράθυρα και στην άνοιχτή πόρτα και κατάλαβα τό μέγεθος της βλακείας μου, άλλα τώρα ήταν άργά. Έσήκωσα τά χέρια μου και αισθανόμουνα να μεταβάλλεται τό κρασι που είχα πιη, σε κρύο ιδρώτα, που κυλούσε άπ' όλους τους πόρους του σώμα-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΒΙΟΛΙΣΤΑΣ

Σὺν τὸν τσιγγάνο σὺ κέντρο
μ' ἓνα βιολί τραγουδαίει
καὶ μὲ τ' ἀδύνατο χέρι
τὴς δοξασίης του σκορπίζει.

Μὲ τὸνα πόδι κοιμημένο
ἀπονης σφαίρας σημάδι
στ' ἄλλο τὰ δάκτυλα λείπονν
κι' εἶν' στὴ ζωὴ πιά σημάδι.

Λέει τραγοῦδι θλιμμένο
μὲ πόνο γιὰ τὸν καιρὸ του
ἄκουγε ζῶν οἱ δικοὶ του
καὶ τὰ παιδάκια τὰ δού του.

Πειραιῶς, 8-10 43

ΤΑΣΙΑ ΚΑΜΙΝΑΡΗ

τός μου. :

—Μεταβολή, διατάσσει ξανά ἡ
ἴδια φωνή. Γυρίζω κι' ἐγὼ πρὸς
τὸν τοῖχο καὶ περιμένω μὲ τρόπο
τ' ἀποτελεσματα τῆς ἀπρονοησίας
μου.

—Πιὸ ψηλά τὰ χέρια, μὲ δια-
τάσσει πάλι.

Τὶ διάβολο σκέπτομαι, τὸ πολύ-
φωτο, μήπως θέλει νὰ μὲ βάνει
γὰ τοῦ ξεκρεμάσω, ἀρχίζω ν' ἀνυ-
πομονῶ, ὅταν ξάφνου :

—Σημειωτὸν, μάς, ἔν, δυό, ἔν,
δυό, ἐπαναλαμβάνει ἡ ἴδια φωνή.
Γυρίζω γεμάτος ἐκπληξι καὶ ξα-
φνικά βλέπω τὸ διακόπη τοῦ ρα-
διοφώνου ἀνοικτόν. . .

Ἦταν ἡ ὥρα τῆς γυμναστικῆς.

ΛΑ Ι Τ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ II

ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΥΦΟΣ

Προκειμένου νὰ δώσωμεν μερι-
κὲς συμβουλές, μᾶλλον πρακτικέ-
ς, ἔπρεπε ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τίς πιὸ
ἀπλές. Ἄλλ(ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴ αὐ-
τὴ ἀπειλούμεθα ἀπὸ διαφορὸς ἐπι-
δημίες, θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἴση
ἀπειλοῦσαν ἐπιδημία : τὸν ἐξαν-
θηματικὸν τύφον.

Ἐξανθηματικὸς τύφος. Ἡ νό-
σος εἶναι λοιμώδης, γνωστὴ καὶ
εἰς τοὺς ἀρχαίους. Ἐμφανίζεται
δὲ καὶ σὲ μᾶς ἀπὸ καιρὸ σὲ και-
ρό, εἴτε εἰς σποραδικὰ κρούσματα,
εἴτε σ' ἐπιδημίες. Εἶναι συνυφα-
σμένη μὲ τὴν ἀθλιότητα, χαρακτη-
ρίζεται δὲ ὡς νόσος τῆς πείνης—
τῶν ἐγκαταλελειμμένων, τῶν ἀλη-
τῶν, τῶν φυλακισμένων, τῶν αἰχ-
μαλώτων κλπ.

Τὸ αἷτιον τῆς νόσου. Δὲν εἶναι
ἀκόμη γνωστὸν· παραδέχονται ὅτι
εἶναι μικροοργανισμὸς Ρικετσία ἢ
Προβαζέκιος (πρὸς τιμὴν τῶν Ri-
chetts καὶ Prunageh).

Ἡ μετάδοσις τῆς νόσου γίνεται
διὰ τῶν φθειρῶν τῶν τοῦ σώμα-
τος (τῶν ἐνδυμάτων) ἀπ' ἀνθρώ-
που εἰς ἄνθρωπον.

Κλινικὴ εἰκὼν. Ἡ ἐπέκτασις
(χρόνος ἀπὸ μόλυνσεως μέχρις ἐμ-
φανίσεως συμπτωμάτων) εἶναι 8-14
μέρες, τὰ δὲ συμπτώματα εἶναι ὁ
ἀπότομος ὑψηλὸς πυρετὸς μὲ ρί-
γος (πίπτει τὴν 15ην ἡμέραν τῆς νό-
σου). Ἀκολουθεῖ ἀνορεξία, κόπω-
σις, κεφαλαλγία, ἐρυθρότης τοῦ
προσώπου.

Τὴν 4—6 ἡμέραν μφανίζεται τὸ
ἐξάνθημα τὸ ὁποῖον καταλαμβά-
νει ὅλο τὸ σῶμα, πλὴν τοῦ προ-
σώπου, (μικρὰ κόκκινα στίγματα),
ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ πυρετώδους
ἀπολεπίσεως. Ἡ διάγνωσις γίνε-
ται διὰ τῶν κλινικῶν συμπτωμά-

ΚΑΙΝΟΥΡΓΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ

Εἶναι ἡ ζωὴ μας ὄνειρο
ποῦ γογγύσῃ πρὸν
φεύγει· πῶς τὸν ἄνεμο
καὶ πῶς δὲν γυρνᾷ.

Ἀφίνει μόνο θύλακες
στα περασμένα νεῖατα
καὶ διὸ δάκρυα πικρὰ
στὰ γερασμένα μάτια.

Εἶναι ἡ ζωὴ μας λάλημα
ἀηδονιοῦ γλυκόφωνο
μόνο τοῦ χάρου ἢ στείλῃ
μᾶς τὸνανε παράφωνο

Πειραιῶς, 10 X 43

ΤΑΣΙΑ ΚΑΜΙΝΑΡΗ

των καὶ τοῦ ἐργαστηρίου (συγκο-
λητικὴ ἀντίδρασις τῶν Βαί Φέλιξ).

Πρ φύλαξις. Κύριος σκοπὸς διὰ
τὴν προφύλαξιν εἶναι ἡ ἀποφθει-
ρίασις, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν πασχόν-
των, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν περὶ αὐτῶν
καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων.
Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τοὺς συν-
ωτισμοὺς. Μόλις δὲ φθάσωμεν
στὸ σπῆτι μας, πρέπει νὰ ἐρευνῶ-
μεν προσεκτικὰ καὶ ἐπιμελῶς θλα-
μας τὰ ἐνδύματα, μὴπως ἀποκομί-
σαμεν φθειράς Πᾶν δὲ βέβαιον ἢ
ὑποπτον κ οὔσμα ἐξανθηματικοῦ,
πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ δηλοῦται
εἰς τὴν ἀστυνομία, ὁ δὲ ἀσθενὴς
νὰ μετακομίζεται τὸ τοχύτερον εἰς
ἰδιαιτερον νοσοκομεῖον πρὸς ἀπο-
μόνωσιν, ὅπου θὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀ-
ποφθειρίασιν εἰς τοὺς εἰδικοὺς θα-
λάμους. Οἱ ὑποβαλλόμενοι εἰς
ἀποφθειρίασιν ἀπαλλάσσονται τε-
λειῶς τῶν ἐνδυμάτων των, ὅφει-
στανται κουρὰν τῆς κεφαλῆς, τῶν
μασχαλιῶν καὶ τῆς ἡβης καὶ λού-
εται καλῶς διὰ θερμοῦ ὕδατος καὶ
σάπωνος.

Ἄριστον μέσον πρὸς καταστρο-

φὴν τῶν φθειρῶν καὶ κονιδίων τῶν
ἐνδυμάτων, εἶναι ἡ ὑγρὰ θερμότης
(ζέσις ἐπὶ 15 λεπτά) ἢ ὁ θερμὸς ὑ-
δρατμὸς τῶν κλιβάνων, ἀλλὰ καὶ
ἡ ζωηρὰ θερμότης (εἰς 60ο ἐπὶ μίαν
ῶραν)

Ἀποτελεσματικὸν εἶναι καὶ τὸ
προσεκτικὸ σιδέρωμα τῶν ἐνδυ-
μάτων καὶ σινδονῶν.

Χημικὸν μέσον εἶναι τὸ θειώδες
ὀξύ εἰς πυκνότητα κατ' ὄγκον 2ο)ο
ἐπὶ 20 ὥρας ἢ 3ο)ο ἐπὶ τετράω-
ρον. Πρὸς ἀνάπτυξιν θειώδους ὁ
ξέως καίονταί τεμάχια θείου ἐντὸς
πηλίνων ἢ σιδηρῶν δοχείων (κοι-
νῶς μαγκάλια), τὰ ὅποια περιέ-
χουν ἄμμον ἢ τέφραν ἢ διὰ νὰ ἐ-
χωμεν πυκνότητα 2ο)ο κατ' ὄγκον
καίονεν 3κ γραμμάρια θείου κατὰ
κυβικὸν μέτρον, ἀφοῦ προηγουμέ-
νως ἐμφράξωμεν καλῶς ὄλας τὰς
ὀπὰς τοῦ δοματίου διὰ ταινιῶν
χάρτου.

Ἄλλα φθειροκτόνα φάρμακα εἶ-
ναι ὁ διχλωριοῦχος ὑδράργυρος
(σομπλιμέ), ἢ φορμαλίνη κλπ.

Ἀτομικὴ προφύλαξις. Τηρεῖται
ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐρχομένων εἰς συνά-
φειαν μὲ τοὺς πάσχοντας ἢ ὑπό-
πτους, ὡς ἰατροί, νοσοκόμοι, κου-
ρεῖς κλπ. Οὗτοι φέρουσιν ἰδίαν
περιβολήν, ἢ ὁποῖα καλύπτει ὀλό-
κληρον τὸ σῶμα κλείουσα ὀπισθεν
διὰ κουβίων, εἰς δὲ τὸν λαιμὸν καὶ
ἀντιβράχια προσαρμόζει καλῶς,
οἱ δὲ πόδες προφυλάσσονται δι' ὑ-
ψηλῶν ὑποδημάτων.

Παρά τινων συνιστῶνται ὡς
προφυλακτικὰ μέσα, ἀσμηραὶ τι-
νες οὐσίαι (ὡς ναφθαλίνη).

Προφυλάκτικὸς ἐμβολιασμὸς
δι' ἐνέσεως ἀναρρωσάντων ἐκ τῆς
νόσου ἢ ζῶων ὑποβληθέντων εἰς
εἰδικὴν ἀνοσοποιίαν— ἢ ἐκ τούτου
ὅμως προφύλαξις εἶναι βραχείας
διαρκείας καὶ οὐδὲν ἀποτέλεσμα
ἔδωσε μέχρι τοῦδε.

Πρσεῆχετε ἀπὸ τὰς φθειράς.

Δ. Π. Τ.

Μ Ζ Ω Η

ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Οι έγγραφοι αρχισαν. Τα σχολεία από μέρα σε μέρα θ' ανοίξουν. Όλοι μας έτοιμαζόμαστε για τις παληές μας ασχολίες. Φέτος έπειδή το σχολικό έτος θά είναι πιο μεγάλο οι μαθηταί φροντίζουν από τώρα πώς θά μπορέσουν νά βοηθήσουν τους άρρώστους συμμαθητάς τους πρώτα και μετά πώς θά μπορέσουν νά μάθουν όσον τ'ό δυνατόν περισσότερα σ' αυτό τ'ό διάστημα. Από τώρα μελετούνται έορτές, διαλέξεις εκδόσεις βιβλίων κ. τ. λ. Άλλ' απ' όλους ξεχωρίζει ή Έπαγγελματική Σχολή Θηλέων και ή Χριστιανική Μαθητική Άλληλεγγύη.

Η Έπαγγελματική Σχολή τ'ό Δήμου Πειραιώς υπό την Διεύθυνσιν τ'ό Κυρίου Ν. Κατσικάρου συνεχίζοντας τις ώραιες της προσπάθειες διοργάνωσε άπογευματινά μαθήματα αικοκυρικής και επαγγελματικής κατευθύνσεως, διά τις τελειόφητες μαθήτριες όλων τ'ων γυμνασίων τ'ό Πειραιώς. Πολύ γρήγορα θ' αρχίση και άλλα τμήματα για άνελεφαβήτους κ.τ.λ.

Είναι μία πολύ ώραία προσπάθεια πού τιμά τόσο τ'όν Δήμον Πειραιώς όσον και τ'όν έκλεκτόν εκπαιδευτικό κ. Ν. Κατσικάρου τ'όν Διευθυντήν της.

Η Χριστιανική Μαθητική Άλληλεγγύη υπό την προστασίαν πάντα τ'ού Μακαριωτάτου Αρχιεπι-

σκοπού Άθηνών κ. Δαμασκηνού άπετέλεσε τμήμα τ'ης νεοϊρυθείσης Μαθητικής Στέγης. Και αὐτ'ό θ'ό Δήμος Πειραιώς συνεχίζει την ιστορικήν παράδοσιν τ'ης ένισχύσεως κάθε ώραιας προσπάθειας και μεγάλη άπόδειξις άποτελεί ή Μαθητική Στέγη. Κοντά στα τόσο δύσκολα προβλήματα πού παρουσιάζονται κάθε μέρα δέν έχασε και την σπουδάζουσα νεότητα. Πράγματι με την ίδρυσιν τ'ων Βιβλιοθηκών, τ'ων Μαθητικ'ων τμημάτων, και τ'όσων άλλων, διά την σπουδάζουσα νεότητα τμημάτων, ό Δήμος Πειραιώς έκαμνε μία από τις λαμπρότερες χειρονομίες τ'ου.

Άκόμη δέ και ή Χριστιανική μαθητική Άλληλεγγύη με την βοήθεια τ'ού Δήμου Πειραιώς και τ'ού Μακαριωτάτου θά μπορέση νά συνεχίση την ώραία τους προσπάθεια τ'ης ένισχύσεως τ'ους άπόρου και άρρώστου Μαθητού. Άς τ'ους εύχηθομε κολή έπιτυχία και άς τ'ους βοηθήσωμε όλοι οι μαθηταί.

Δ. Χ.

Τυπογραφείον
Χαρτοπωλείον
ΝΙΚ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ
Σωτήρος 10 Πειραιεύς
Τηλέφ. 45.902

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

“ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ,,

Με πολλή χαρά ύποδέχθηκε ό μαθητικός και όλόκληρος ό κόσμος τ'ων γραμμάτων τ'ό βιβλίο τ'ης Χριστιανικής Μαθητικής Άλληλεγγύης (νύν τμήμα Μαθητικής Στέγης Δήμου Πειραιώς) «Μαθητικό πνεύμα» πρώτα ό μαθητικός κόσμος γιατί είναι όλόκληροι δημιουργία τ'ων μαθητών και μέσα του καθρεφτίζεται ή κίνησις του γύρω από τ'ά ύψηλά ιδεώδη τ'ης Θρησκείας και τ'ης Άλληλεγγύης. Ό κόσμος δέ τ'ων γραμμάτων τ'ό δέχθηκε σάν μία ώραία ύπόσχεσι για τ'ην πνευματική κίνησι τ'ού τ'όπου μας κίνησι πού μ'ας φέρνει μακριά από τις τάσεις τ'ης έποχής μας. Μόλις τ'ό άνοίγεις νομίζεις πώς πιάνεις στα χέρια σου ένα μπουκέτο με άγριολούλουδα γεμάτα μωσκοβολία. Ένα άρωμα τέτοιο ξεχύνεται, πού σπάνια μπορείς νά τ'ό νοιώσης σ' άλλο βιβλίο. Στις σελίδες του με τ'ό κομψό τύπωμα συναντ'ά κανείς άγνό μαθητικό πνεύμα πού σε μεταφέρει από τ'ά γραφικά νησάκια τ'ού Αιγαίου στα τραγουδισμένα βουνά τ'ού Κρυστάλλη ή στη Μαγεμένη έφτά-

νησο. Τ'ό βιβλίο αὐτ'ό από την αρχή μέχρι τ'ό τέλος δείχνει ότι έχει γραφεί μέσα σε καθαρό Έλληνικό και Χριστιανικό πνεύμα παισιωμένα με τις ώραιες Έθνικές μας παραδόσεις. Τ'ά μικρά του κομμάτια είναι πραγματικώς άριστουργήματα. Κανείς δέν μπορεί νά άρνηθη και πάλι όπως και τόσες άλλες φορές τ'ά θερμά του συγχωτήρια στα παιδιά. Κλείνοντάς τ'ό συναντούμε ένα κομματάκι τ'ης Καιτ. Δαηλάτου: αλήθεια τί λυρισμός! τί λεπτά αισθήματα! Και μετά τ'ης Βασ. Αλικάκου γεμάτο από έθνική ύπερηφάνεια. Κλείνω τ'ό βιβλίο με την πεποίθησι ότι οι μαθηταί τ'ού Πειραιώς βρήκαν τ'ό δρόμο τους μέσα στην ώραία αὐτή κίνησι με έπικεφαλής τ'όν Μακαριωτάτου Αρχιεπίσκοπον Άθηνών κ. Δαμασκηνόν, και αὐτ'ό άποτελεί στην έποχή μας ώραία ύπόσχεσι για τ'ό μέλλον τ'ης αιώνας Έλλάδος μας.

Μπράβο τους μ'ας έδειξαν τ'ό δρόμο.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Παιδιά! Όλες τις συνεργασίες σας θά ακολουθή τ'ό όνομά σας, ή διεύθυνσή σας και τ'ό ψευδώνυμό σας (έάν θέλετε νά δημοσιευθη με ψευδώνυμον). Γράφετε καθαρά με μελάνι και από τ'ό ένα μέρος τ'ου χαρτιού.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Στο έκλεκτο περιοδικό της πόλης μας «Νεότης» τεύχος βον Σεπτεμβρίου 1943 δημοσιεύθηκε ένα γράμμα προς τον κύριον Θωμόπουλον έξ αφορμής των σημειωμάτων του στο ίδιο περιοδικό. Δεν γνωρίζω διόλου τον γράψαντα, άλλωστε δεν μπορώ να καταλάβω τι τον έμποδίζει να υπογράψη Πάντως χωρίς να θέλω καθόλου να τον θίξω διότι δικαίωμα είναι καθενός να γράφη, να διακυρήττη, να πιστεύη και να ιην υπογράφη διτι θέλει απλώς θά πώ μερικές παρατηρήσεις μου μιλώντας έντελώς αντικειμενικά. Είναι αλήθεια πώς το ζήτημα του Κυρ. Κακριδή έκανε πολλούς να φανατισθούν σέ βαθμό που ούτε και οι μουσουλμάνοι θά τους έφθαναν όταν έρρίπτοντο έναντίον των άπίστων. Πολύ ώραία, είναι μιά λάβα που ξεπετιέται για να σαρώση διτι περιττόν βρίσκεται μέσα στην πορεία του έθνους μας και να πλάση νέες άτσαλένιες και άθάνατες μορφές, αλλά δυστυχώς όμως έδω σκοντάφτομαι σέ κάποιο άλλο ρωμέικο έλάττωμα: να λαμβάνομε ύφος ανθρώπου σπουδαίου και ν' αρχίζομε να δογματίζομε και να χρησιμοδοτούμε σάν άλλη Πυθία. Και τότε επιδεικνύοντας τις φτώχες μας γνώσεις αρχίζομε να προτενομε συστήματα να κατασκευάζομε βανδαλική μανία κάθε ώριμης και κερμίζομε Παρθενώνες να σακίζομε Έρμηδες και σέ άλλον τόπο τους ν' άφίνομε ξαναυποθετικό σουρεαλιστικό σκί-

τσο. Αυτό ακριβώς προσπαθεί να επιτύχη και ο άγνωστος έπιστολογράφος με την πρότασί του, Στο καφενείο, πού κάθεται γράφει γραμματικές. Και τι γραμματικές! Μ' ένα σωρό καινούργια γράμματα, u, d, b, v, g και τόσα άλλα παρμένα από το λατινικό αλφάβητο και δεν γνωρίζω και από πού άλλου. Είναι ή δεκάτη φορά, πού το διάβασα και άκόμα δεν κατορθώνω καλά, κολά να το συλλαβίζω, τύφλα ν' άχουν και τά κινέζικα, πού μου λέγαν, διτι είναι δύσκολα.

Δηλαδή, μ' άλλα λόγια, αντίο Έλληνική Γλώσσα, αντίο γαλάζια Ελλάδα, έμεις φιάνομε καινούργιες γλώσσες, καινούργιους κόσμους. Άλλά σ' αυτόν τον κύριο άπαντώ με τά λόγια, πού άπάντησε ο συχωρεμένος Ήπειρώτης λόγιος Χρ. Χριστοβασίλης στον Ψυχάρη:

—“Οχι, κύριε, τή γλώσσα μας τήν θέλομε Έλληνική, όπως τήν μιλάμε, έδω, πάνω στα βουνά μας και στις χώρες μας και όχι, όπως τήν φτιάνεις έσύ στο Παρίσι...

Γι' αυτό, κύριε, σέ παρακαλούμε, μάζεψε τις λέξεις σου, τις γραμματικές σου, γιατί δεν μας χρειάζονται, διότι έχουμε τήν Έλληνική γλώσσα και γραμματική, όσο δε άποζημίωσι, για τόν κόπο, σου δίνομε, για άμοιβή, τά λόγια του Άδ. Κοραή:

—Καλλίτερα θά κάνεις να καις γραμματικές, παρά να γράφης,
Δ. ΧΑΛΙΑΣΟΣ

ΗΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

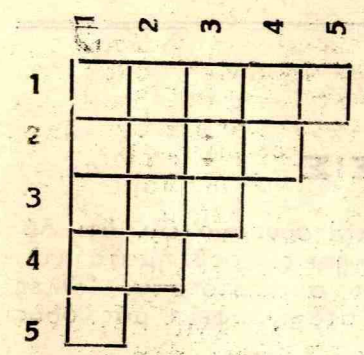
Γρίφος
του
του
του
του
του
του
του
του

(Ή λύσις εις τὸ ἐπόμενον)

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
12345647414849= βαβυλώνιος Βασιλεύς
217948 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
32948 = Ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ σώματα
4592148 = Σκεπάζει τὸ σύμπαν
52972 = Μονὰς μήκους
64948 = Μέσον διασκεδάσεως
7958 = Δένδρον
8232141 = Ἡ τελευταία ένδυμασία μας
94741 = Ἄνθος

(Ή λύσις εις τὸ ἐπόμενον)

ΤΡΙΓΩΝΙΚΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΒΟΝΤΙΩΣ και ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Αὐτός πού γνωρίζει τά πάντα.
- 2) "Οχι άλλοιθωρίζων αλλά . . . . .
- 3) Φωτίζει
- 4) Ὑπάρχει
- 5) "Ενα έκ τών 17 συμφώνων.

(Ή λύσις εις τὸ ἐπόμενον)

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

1) Ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ καλογριᾶς καὶ ἀρτοποιοῦ —

- 1) Ὁ Κατασκευάζων τὸ πωλεῖ
- 2) Ὁ ἀγοράζων δὲν τὸ χρησιμοποιεῖ
- 3) Ὁ χρησιμοποιῶν δὲν τὸ βλέπει.
Τὶ εἶναι ;

Ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ ἀλόγων καὶ λουλουδῶν
(Ἡ λύσις στὸ ἐρχόμενο)

Πῶς λέγεται ἡ κατσικά, ποῦ κοιμᾶται ὑπτία ;

Πῶς λέγεται ἡ πόλις, ποῦ καλοπληρωνεὶ τὸ νοῖκι της ;

Ποιὸ φρούτο ἐπικαλεῖται τὸ ἔλαιον ;

(Οἱ ἀπαντήσεις στὸ ἐπόμενο)

Ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου αἰνίγματος :

(νεαρὸς — νεκρὸς)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν κ.κ. ἀναγνωστῶν καὶ συνεργατῶν, ὅτι δύνανται νὰ μᾶς στέλουν διάφορα παιχνίδια, ἀσκήσεις, προβλήματα κτλ. γιὰ νὰ τὰ δημοσιεύσωμε, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἐξυπια καὶ πρωτότυπα. Ὅλες δὲ τὶς συνεργασίαι σας θὰ μᾶς τὶς στέλνεται στὸ γραφεῖα μας, ὁδὸς Μπουμπουλίνας 20α.

Ἐκυκλοφόρησε

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΤΕΓΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

‘ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ.,

Περιέχει ἐκλεκτὰς ἐκθέσεις μαθητῶν καὶ μαθητριῶν
ὄλων τῶν Πειραϊκῶν Γυμνασίων

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΣ 4000

Λυρικὸν Ὀδεῖον

καὶ Μανδολινάτα Πειραιῶς

(Πασσαλιμάνι)

Μὲ ἐκλεκτὸν ὡς πάντα προσωπικὸν ἤρχισε τὴν λει-
τούργειαν ὄλων τῶν τμημάτων.

ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΑ

ΓΕΝΙΚΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΣΧΟΛΗΣ ΜΠΑΡΔΗ

ΛΕΩ. ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ 121

Κ. ΚΑΛΟΛΙΣΣΗ

(ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ)

Καταρτίζονται μαθηταὶ εἰς οἰονδήποτε μάθημα